

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

κατον και πέμπτον δριβιθούμεν χρόνον
'Εδρα μας ή πόλις ή τών Παρθενώνων.

Δεκάτη 'Απριλίου,
παύσις Κοινοβουλίου.

Φαδουλής και Περικλέτος, ό καθένας νέτος σκέτος.

Βρέ Περικλέτο, τί καρτερούμε ;
πάμε τόν Κόντη νά συγχαρούμε,
πάμε νά κάνωμε κι 'έμεις αντίγρα
και νά του ρίξωμε χαμπόσα συμπάρα.

Πηδάτ' έλευθεροί, πηδάτε δουλοί,
έμπρός ή πίσω και τό νταούλι,
κουφέτα ρίχνετε 'μπροστά και 'πίσω,
ή μούρλα μ' έσφιξε, θά ξεφρονίσω.

Φιόρε ντι Κέρκυρα και ντι Λεβάντε,
για σένα φέστα και φασαρία,
και μέσ 'στη Ζάκυνθο και μέσ 'τό Τζάντε
γιαμά βαρούνε καμπαναρία.

'Ολ' οι Κορριάτες 'πήραν κουράγιο,
δεξολογίας κάνουν 'στών 'Αγιο,
ό Κόντης ήλθε, χαράς και γέλοισα,
χάνει τόν μπουσούλα, δέν 'βρίσκεις άκρη,
κλαίνε γυναίκες, κλαίνε μουρέλια,
κι 'είναι κορόμηλο τό κάθε δάκρυ.

Είς τόν άέρα πετούν και πάνε
καπέλα Κόντηδων, σκούφιας, καλπάκια,
και μέσ 'στης φούριας τήν βράσι σπάνε
τούς τεντζερές τών με τά καπάκια.

Λαμπρής άνάβουν κεριά μεγάλα,
μάσκουλα, φώσφορα, φωτοχυσία,
μέσα τση ρούγαι τραβούν ηλάλα,
κι 'είναι ντελίριο και βουρλίσια.

Κρεμμον τό κάδρο σου σέ κάθε πιάτσα,
τό κάδρο πούναι γλύκας πηγή,

'Ετος χίλια κι' όκτακόσα κι' ένενήντα σίν έννιά,
νέοι πόλεμοι άυσσώδεις μέσ 'στών ψεύτη τόν ντουμιά

'Εξάκόσα πενήντα κι' έννέα
σωτηρίας προγράμματα νέα.

κι' ό Παππά - Βούλγαρης, νόμιπλε φάτσα,
βάζει τό ράσσο και σ' εύλογεί.

Παιζε, κιθάρα και μαντολίνο,
σπάστε και τούτο, σπάστε κι' έκεινο,
άβάντι, Κέρκυρα, τρώε και πίνε,
'Αγιος σου δεύτερος ό Τζώρτζης είναι.

Μπάμ μπουμ, Κορριάτισαις, μπάμ μπουμ, Κορριάτες,
ας μέσ 'λιγώσουνε μαντολινάταις,
ό Κόντης έφετε με τό λουστρίνι,
τό πρώτο τζέβενο, τό φιογυρίνι,
και με κιθάραις και μαντολίνα
βαλίετε πλώρη για τήν Αθήνα.

Μέσ 'τση πρωτεύουσας τση Σπιανάδες
νά 'δητε τζέβενα, σπαθιά, σπαλέταις,
γιαμά νά σκούζετε δηδ πατινάδες,
νά 'πήτε μούλοιας και μπαρτζολέταις.

'Ελάτε, τζόγαις, φόρα καπέλο,
άβάντι, μούσικα, μπάσσο προφόντε,
και τό 'δικό μου παλαιοστρεβίλο
παρασαλτάριε για αυτόν τόν Κόντε.

II.— 'Ο Κόντης ποδ νάναι ; κοντεύει τό βράδυ
και μαδρο σκοτάδι
πλακώνει τήν γή.

'Ο Κόντης ποδ νάναι ; με φίλους του μπράτσο
δέν κάνει σουλάτσο,
δέν τρώει φαγι.

Τόν Κόντη γυρεύω, τόν νεό Κυβερνήτη,
'ρωτώ ποδ κουριάζει και ποδ κατοικεί,
τραβά 'στην Μπρετανία, 'στό νέο του σπητι,
δέν 'βρίσκει τόν Κόντη γιαμά μήτ' έκεί.

Τὰ ζεύκια τὰ πρῶτα
ἔσχάνει, ἀφέντη,
μὲ κόπο κι' ἰδρωτά
πληρώνεις τὸ γλέντι.

Ὁ Κόντης τὸ φῶρε
θὰ νοιώσῃ, θὰ μάθῃ
πῶς ἔχει τόνδρε
σκοτούραις καὶ πάθῃ.

Σὰν πρῶτα δὲν παίζει
καὶ σ' ἕνα τραπέζι
καθίζει κι' αὐτός.

Μπονόρα μπονόρα
σηκόνεται τώρα
καὶ ρέβει σκυφτός.

Δουλεϊαὶς ὀλοένα,
καὶ μούτσουνα ξένα
μικρά καὶ μεγάλα
κτυποῦνε τὴν πόρτα,
ζητώντας ραπόρτα
γὰρ τούτα καὶ τάλλα.

Φ — Δῶσε μας μπάλασμο καὶ γιατρικὸ,
καὶ μέσα κι' ἔξω τὸ φῶς σου στείλε,
πνεῦμα τοῦ Κόντη μας εὐγενικό,
ὡσὰν νὰ λέμε σπῆτρο τζεντίλε.

Πρόσχε τώρα ποὺ βασιλεύεις
τὸ τὸσ' ὄνδρε νὰ μὴ σπορκαῖρῃς,
μεταρρυθμίσεις νὰ μαγειρεύῃς,
μεταρρυθμίσεις νὰ φομπρικάρῃς.

Μεταρρυθμίσεις νύκτα καὶ μέρα,
ὡς ποὺ νὰ 'δοῦμε κι' αὐτὸ τετράκωλο,
μεταρρυθμίσεις πέρα καὶ πέρα,
ποὺ νᾶναι θαῦμα κι' ἕνα μισράκολο.

Κι' ἄς πάρῃ βούλα καὶ βουλοκέρι
τὸ ντιλικάτο τοῦ Κόντη χέρι,
καὶ δίχως μολοαὶς καὶ μιά γιὰ πάντα
κάθε Ταμετο νὰ σιντζιλλάρῃ,
γὰρ νὰ μὴ μπαίνουνε σὰν σὲ λοκάντα
οἱ λιμασμένιοι κορακογλάροι.

Μεταρρυθμίσεις, μὰ δίχως δρια,
ντακάπο, Κόντη, γι' αὐταὶς θυσία,
ποὺ νὰ μᾶς μένουνε μὲς' στὴ μεμῶρια
κι' ὡς στὴν δευτέρα τὴν παρουσία.

Π. — Γιὰ βελτιώσεις μὴν παρασκάνῃς,
φθάνει τσεντέζιμο νὰ μὴν ἔσοδεῶμε,
νὰ λὲς μονάχα πῶς θὰ τῆς κᾶνῃς,
κι' ἡμεῖς νὰ κάνουμε πῶς σὲ πιστεύουμε.

Ἔχε τῆς μόνο μὲς' στὸ μαλαδὸ σου,
μὰ μὴ θελήσῃς γιὰ τὸ καλὸ σου

νὰ μᾶς σκαρώσῃς καμμά τῶνδρι,
γιατὶ θὰ σούσῃς, καθιμένη Κόντη.

Τότε φινίρισε εἰς τὸ μουμέντο,
κι' ὁμοιος φαντάζεται κενὰ δαιμόνια
πίνει τὸ κώνιον σιγουραμέντο
καὶ πᾶει σοῦμπιτος' στὰ καταχθόνια.

Φ. — Μὲς' στὴν κοιλιά τῆς μάννας μου καὶ μέσ' ἀπὸ τὴν
ποὺ μουπαΐζαν κουδούνια, (κούνια)
ἄκουα μεταρρυθμίσεις πῶς σίγουρα θὰ γένη,
χρόνους πολλοὺς ἐπέρασα,
ἤμουν παιδί κι' ἐγέρασα,
κι' ἀκόμη δὲν' ἀτάφερα νὰ μάθω τί σημαίνει.

Καλὴ κι' ἡ μεταρρυθμίσεις κι' αὐτὰ τὰ μαραφέτια,
μὰ τί σὰς λένε, βρὲ παιδιὰ, κι' ἐκεῖνα τὰ ρουστρέτια.
Οὐρρα κι' ἡ μεταρρυθμίσεις κι' ἡ περισυλλογή,
καλὸ γι' αὐτὰ νὰ φλέγεται, καλὸ γι' αὐτὰ νὰ φλέγῃς,
μὰ τί σὰς λείει, βρὲ παιδιὰ, τζάμπα νὰ τρῆς φαγὶ
καὶ τοῦ μεγάλου Κεντρικοῦ παράδες νὰ συλλέγῃς.

Ἄς κόψουμε βαγιῶν κλαδιὰ,
μεταρρυθμίσεις, βρὲ παιδιὰ,
δὲν χάνουμε καὶ τίποτα γιὰ τούταις νὰ παρλάρωμε
καὶ νὰ τῆς σφικτοδένουμε καὶ νὰ τῆς ἀμπαλάρωμε.

Π' αὐταὶς ἄς εἶναι, βρὲ παιδιὰ, τὰ λόγια μας κομπόστ
γι' αὐταὶς παρατρεχάματα,
κι' ὅπως καμπόσα γράμματα
γράφουν ἀπάνω πῶστ ρεσάντ καὶ μένουν εἰς τὴν πῶστ
ἔτσι κι' αὐταὶς μὲ κόκκينو καὶ μαῦρο βουλοκέρι
νὰ καρτεροῦν τὸν Λούθηρο χεμῶνα καλοκαίρι.

Κόντη, μὴ γίνῃς Λούθηρος, μὴ γίνῃς καὶ Καλθίνος,
γιατὶ θὰ γίνῃς ἄθῃνος.

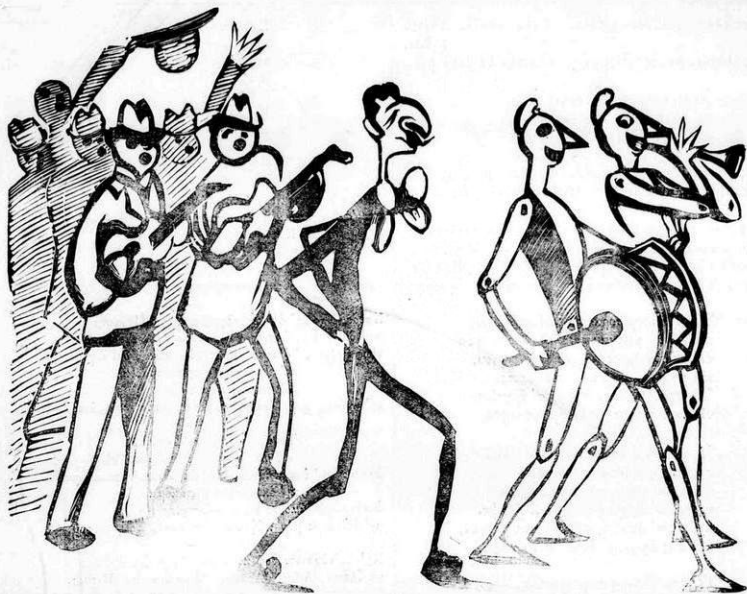
Μεταρρυθμίσεων καὶ σὺ μὴ βγάλῃς μανιφέστα,
τὰ πάτριά μας εὐλαδοῦ, τὸν πάτριον ἄγῶνα,
κι' ἄς ξεροκοκκαλίσωμε τὸν ρουσορετζῶν τὰ ρεστα,
κτυπώντας τὴν Συναλλαγή, τὴν λαίμαργη Γοργόνα.

Κορφατίες' στὸ ποδάρι
σηκωθήκανε,
γιὰ σὲ τὸν κανακάρῃ
μουρλαθήκανε.

Μὲς' στὸ βαπόρι τώρα
τοὺς ἐμπλακάρανε,
κι' ἤθλαν γεμάτοι δῶρα
καὶ σ' ἐμπλοκάρανε.

Σοῦ φέρνουνε πεσκέσι
ἀπὸ τὸν τόπο τους,
καὶ θέλουνε μιά θέσι
γι' αὐτὸν τὸν κόπο τους.

Π. — Θεοτόκη, πῶς κράτει,
μὴν ἄκουε τὰς παρακλήσεις,

και μήτ' ένα κἄν Κορφιᾶτῃ
 ὅστην ἀρχὴ μὴ διορίσῃς.

Ἦς τους στόμα λιγυρὸ :
 εἴτ' ἄμέσως δὲν μπορῶ,
 τῶρ ἄμέσως ἑντρέπομαι,
 μὰ κατόπιν βλέπομε ».

Ἦς πῶς ἔχεις συλλογὴ
 τὴν παληοσυναλλαγὴ
 πρῶτα πρῶτα νὰ βαρέσῃς,
 κί' ὕστερα νὰ δώσῃς θέσεις.

Φ. — Ἡ Πατριδα σου δείχνει γιὰ χαζὶ
 τῆς κρυφᾶς τῆς πληγᾶς μία μία,
 κί' ἔλα σώσε με, Κόντῃ, φαναΐς,
 ὦ ντελίτσια ντελ ἄνιμα μία.

Ὁ ψυχὴ τῆς ψυχῆς μου γλυκύτης,
 δός μου σοῦπα, ζουμι, κονσομέ,
 και σὺ τώρα γιὰτρός Κυβερνήτης
 μιά ρετσέτα νὰ γράψῃς πὲρ μέ.

Τώρα ποῦλθες σὲ πῶλους καθβάλα,
 μία μπέλλα τοῦ Κόντῃ μορφή,
 γιὰ παρὸν και γιὰ μέλλον και γι' ἔλλα
 δὲν μοῦ καίγεται διόλου καρφί.

Τρέξ, Κόντῃ, γιὰμὰ νὰ μὲ σώσῃς,
 ὁ παρᾶς μου σὲ ξέναις σακκούλαις,
 κί' ἐγὼ τρώω ξερατς βελτιώσεις,
 ποῦ μοῦ φέρνουν κοιλιάς ἀναγούλαις.

Χαιρετῶ σε, Κορφιᾶτῃ μαγνήτῃ,
 χαιρετῶ τὸ καινούριο σου σπῆτῃ,
 κί' ἀποκάτω περὶ πηδηκτῃ
 και κυττάζω τὴν πόρτ' ἀνοικτῃ.

Π. — Τῶν ἀγώνων ἡμέρ' ἀνατέλλει,
 κί' ἕνας θεὸς παππούλης και γέρος
 ἀπ' τάνηψι του σήμερα θέλει
 τῶν πραχθέντων εὐθύναις ἐγκαίρεις.

Τοὺς θεσμοὺς τί τοὺς ἔκανες τώρα ;
 τὸ μουγγό του τ' ἀνήψι ρωτᾷ,
 μὰ κί' ἐκείνο τὸν θεὸ κυττᾷ
 και τοῦ κόβει ὅστη μέση τὴν φόρα.

Θεῖε μου, κί' ἂν σιωπῶ,
 Ἦς μου τα πρὶν σου τὰ πῶ.

Κορδονάραγα μεγάλε,
 φέρε μία ζυγαριὰ,
 κί' ἀπὸ τῶνα μέρος βάλε
 τάρματά σου τὰ βαρειά,
 και τὰ ξίφη και τὰ κράνη και τὰς περικεφαλαίας
 ἐκστρατείας λυσσαλαίας,

κι' ἀπὸ τὰ ἄλλα τοὺς θεσμούς μας, πούχουν κλωτσοσκούφρα
 κι' ἄς ἴδουμε σὲ ποῖο μέρος ἡ μπαλάντζα θὰ βαρύνῃ.

Ὁ σιγγλὸς 'φουρκίστηκε
 γι' αὐτὴν τὴν κουντρούβαλα,
 και μὲς στὸ σπῆτι κλειστήκη
 σὰν ψάρι μὲς 'στὴ γαλάα,

κι' ἄφησε τὸν Φωκίωνα μονάχο μὲς 'στῆς μπόρας
 τοῦ πολεμάρχου Θεωωρῆ νὰ τρώῃ τῆς σπαλιόρας.

Πρωθυπουργέ, νὰ σέ χωρῶ, τὰ Παρλαμέντα κλειστά,
 κι' ἔβγα και σὺ 'στῆς ἔξοχαις ἀναπνοῆ νὰ πάρῃς,
 ἀναγαλλιάζουν οἱ Κορφοί, γιορτάζ' ἡ Μπέλλα Βίστα,
 χαίρει κι' ὁ Κόντε Μεταξὰς κι' ὁ Κοντε Φλαμπουριάρης.

Φ.— Σκιαβὸ, Προέσρα σοροὺ Κυβέρνου,
 προβαίνει νεύογαμπρος μὲλι γιμάτος
 τῆς Ψωροκάστενας τῆς πολυφέρνου,
 και τὰ μελιμυνα κανέις ποζάτος.
 Ὑστερα, Κόντη, θ' ἀρχίσ' ἡ γρίνα,
 νάσουνα πάντα 'στὸν πρῶτο μῆνα.

'Στὸν ψεύτη κόσμο και τὸν ἱνράμει
 πάντα ζητοῦμε κἀτὶ νὰ φάμει.
 Φάτε και πῆτε τώρα ντελόγκου
 προτοῦ ν' ἀρχίσῃ φωνὴ και κλάψα,
 προτοῦ ν' ἀρχίσῃ μούγγισμα βόγγου,
 και σὰς ἀφήσουν ἔνα νὰ στῆν κάψα.

Γέλασε, Κόντη καιμαροφροδῆ,
 δοῦλοι και λιμπεροὶ σοῦ κάνουν φέστα,
 τῶτὴ βελτιώσεις βαλτρῆς 'στὸ ζυδί
 και δῆσολ' ἔπαρε τὰ μαυφέστα.

Ὅρσε λιμπερών μεγάλη στίβα,
 ὄρσε κι' Ἐλέγχων ξένα μπαλάντζα...
 Κόντη νὰ ζήσῃς... τόκα κι' ἔβιβα,
 πίνω γιὰ σένα μὲ μεσκουλάντζα.

Ἐπιστολὴ 'στὸν Φασουλᾶ.

Κεραλλονιά.—Κύρ Φασουλᾶ, μὲ σοῦμα θὰ σοῦ κάνω
 τῆς φέστα, ὅπου κάναμε κι' εἴμερ γιὰ τὸν Ρωμῶνο.
 Σὰν μάθανε πῶς γέννηε Μίνιστρος ραφινατός
 ὁ πρῶτος ντιλικάτος,
 ἐπάθανε σὰν ἀλαλίαι και τοῦ σερβέλου ἀλέψι,
 κι' ἐπιάσαν τὸ σημανταρό και Ρακαντζῆ κι' Ἀνάλεψι.

Γιὰ τὸν Ρωμῶνο μας ποῦ λὲς ἀδάκοπη παρλάτα,
 Ἄθος ἐδῶ κι' Ἄθος ἐκεῖ,
 μὰ λέγαμε και μερικὸι
 τὸν Ἄθος πῶς τὸν γύρεψαν και ξένα Κενσολάτα.

Ἐβαρούσαν καιμπαναριᾶ,
 μπλοκάρανε και τὰ χωριᾶ,
 και σμπάρους ἀμολάρανε, κι' ἔταν γιορτῆ και σκόλη,
 κι' ἔναψαν πολυκάντυλα 'στὸν Ἄγιο μας Γεράσιμο,
 κι' οἱ Ληζουριώτες 'σκόλισαν πῶς ἔχει τ' Ἄρροστόλι
 τέτοιο Μίνιστρο μὲ μονάκλ σπουδαίο και διάσημο.

Χαρῆς μηνύματα,
 ντακάπο σμπάρι,
 δὲν εἶχε κύματα
 και τὸ Σαηνάρι.

Κι' ἔσηκωθήκανε
 κι' ἔβολτατζάρανε,
 κι' ἔκουραθήκανε
 κι' ἔμπατοσήρανε.

Ἄνοιθαι και μοσκιαῖς 'στὸν Ἄθος, κι' ἐγίνονταν πανηγύρι
 μὲς 'στὸ πρῶτο και λουσάτο καιφρανοῦ τοῦ Σωτήρη.

Κορβόμενος μὲς 'στ' ἄσπερι
 γιὰ τὸ νέο τὸ χαμπέρι
 νὰ κι' ὁ Νιόνιος ὁ Βαντώρος,
 ἀδουκάτος προφισόρος.

Κορβόμενος κι' ὁ Μάρατος, ὁ φαγᾶς ὁ Παναγῆς,
 ποῦ δὲν πᾶνε μᾶτρός του μπάζα κάθε Λούκουλος τῆς γῆς.
 Πῶς ἔχρη κι' ὁ σπεσιτέρης, Νικολάκης ὁ Τρογιάνος,
 κι' εἶχε μὲς 'στὴ σπετασαρία
 βίζιτες και φασαρία,
 κι' ἀπὸ τῆ χαρᾶ κερνούσε ρετινούλαδο και γιάνος.

Τέτοια γέννηαν, Φασουλᾶ,
 και μὲς 'στὴ φοῦρα τὴν πολλῆ
 ἀλίστα κι' ὁ παππᾶ-Χιϊδάς, ὅπουναί κόντρα κόμμα,
 κι' ἐκίεος ποῦ λὲς ἀκόμα
 ἀνέθηκε κατὰμονος εἰς τὸ καιμπαναριό του
 κι' ἐτήμαινε μὴν πάφουσε τὸ δάσκαλο τὸ γυιό του.

Κι' ἂν τύχαινε ἐδῶ και οὐθ' ἴφωναζες ὀλόρθος
 νὰ ζήσουν Ἄθος, Ἄραυσις, Ἄρτανιάν και Πόρθος.

Ἄιδονοπούλου μέλαθρον και Παππαϊωνάου,
 στολιδί και καταφυγῆ κάθε πρωτευουσιάνου.

Ἦλθαν τὰ κανακάρικα τὰ κλοκαρινά,
 μὰς ἦλθαν, νάτα, νά.

Τρέψετε γιὰ νὰ κόψετε τῆς ὥρας φορσιαῖς,
 πρωτευουσιάνοι λείοντες, γαμπρών κορμοστασιαῖς.

Ψυχοῦλα μου τί χρώματα,
 ψυχῆ μου τί κοψίματα,
 τί πόζαις, τί κορδῶματα,
 τί τέλεια ροψίματα.

Κι' ὁ Φασουλῆς ἴφωναξε μὲ τὴν Ξυλίνα μέση :
 εχάρᾶ 'στονε ποῦ τὰ φορεῖ και ποῦ θὰ τὰ φορέισῃ.

Λεπτομαρῆς και γλαφυρᾶ τῆς Κρήτης ἱστορία,
 ὅπου κι' ἐμβρίθια πολλῆ και γνώσις κι' ἐμπειρία.
 Φιλάκης τὴν συνέρατης, γρηγῆς ἐκ τῶν σπανίων,
 Γυμασιάρχης ἄλλοτε τῆς Σύρου και Χανίων.

Οἱ Κρυσταλλίται, συλλογῆ τούτέστι πειρημάτων
 λεπτῶν και ντιλικάτων,
 στίχοι μεστοὶ νεότητος, φλεγῆς, φιλοπατρίας,
 ἔργον Μαρίας Πίπιζα, σφιγγώσης ποιητριάς.

Λοιπὸν ἀπόψε γίνεται, σὰς λέμε νέτα σκέτα,
 ἰκίνο τὸ περιφῆμο κονταίρο τοῦ Μολφῆτα.

Πρίγκηψ—Συγγρός, τούτέστι περιφῆμας και μόναις
 τοῦ Βυβλιοπολιεῖου τοῦ Κεντρικοῦ εἰκόνας.

Τὸ ΡΩΜΗΟΥ μας τὸ Γραφεῖον, ὄλο μέτρα και ρυθμῶς,
 'στὸν Πινακῶτων τὸν δρόμον, δεκαπέντε ἀριθμῶς.